

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenu Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 5. 1. 2018 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017, č. j. ŘKŘ – 11101/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 7. 2016, č. j. KRPC – 49655 – 12/ČJ – 2016 – 0200VO, kterým bylo rozhodnuto o nepřiznání žádosti o náhradu škody na zdraví (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o žádosti“). Tímto napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto také odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 7. 2016, č. j. KRPC-49655-12/ČJ-2016-0200VO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o výzvě k plnění“), jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru a dále nebylo přiznáno jednorázové odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru. Dále žalovaný změnil v napadeném rozhodnutí výroky obou prvostupňových rozhodnutí, nicméně po věcné stránce zůstaly výroky shodné. Vzhledem k tomu, že došlo ke spojení předmětných řízení, bylo vydáno pouze napadené rozhodnutí, v němž byla zamítnuta odvolání proti oběma prvostupňovým rozhodnutím. V souvislosti se služebním úrazem – poranění krční páteře, kterého žalobce utrpěl při výkonu služby dne 5. 6. 2013, konkrétně během služební tělesné přípravy při nácvičku použití donucovacích prostředků, požadoval žalobce náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu další neschopnosti ke službě od 5. 8. 2015. Náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu další neschopnosti nebyla přiznána podle § 102 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť další neschopnost ke službě ode dne 5. 8. 2015 již nebyla v příčinné souvislosti se služebním úrazem.
2. Žalobce se cítí být přímo zkrácen na svých veřejných subjektivních právech tím, že nebyla přiznána konkrétní příčinná souvislost mezi služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013 a pozbytím zdravotní způsobilosti a příčinná souvislost mezi další služební neschopností a služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013. Žalobce dále namítal nedostatečnou míru objasnění rozhodných událostí ohledně služebního úrazu.
3. Žalobce předně namítal, že způsob, jak se žalovaný vypořádal s příčinnou souvislostí, není závazný. Žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně navrhoval provedení znaleckého posudku pro posouzení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a dlouhodobou zdravotní nezpůsobilostí k výkonu služby. Z důvodu odmítnutí návrhu na zpracování znaleckého posudku ze strany správního orgánu I. stupně zadal žalobce jeho provedení znalci sám a dne 15. 12. 2016 předložil správnímu orgánu I. stupně znalecký posudek doc. MUDr. Františka Vorla, CSc. (dále jen „posudek MUDr. Vorla“). Správní orgány údajně zkoumaly, zda jsou závěry v posudku náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu a dále zjišťovaly, zda byl posudek zpracován znalcem z příslušného oboru, k čemuž odkázaly na věc projednávanou u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 A 18/2014. Žalobce taková tvrzení označil za zavádějící a odkaz na obdobnou věc projednávanou Krajským soudem v Praze shledal nepřipadným, neboť vychází z odlišné procesní situace. V další žalobní námitce žalobce namítal, že v projednávané věci nejde o posouzení klinického stavu a způsobilosti ke službě, jak uváděl žalovaný, nýbrž jde o posouzení příčinné souvislosti mezi úrazem a následkem. Žalobce zastával názor, že žalovaný účelově přehlížel znalce, odmítal jeho návrhy na vyslechnutí a následně si nechal zpracovat revizní znalecký posudek. Žalobce uvedl, že žalovaný se vyhnul povinnosti vypořádat a logicky odůvodnit rozpory ve znaleckých posudcích tím, že označil znalce MUDr. Vorla za odborně nezpůsobilého. V revizním posudku dle názoru žalobce nelze seznat konkrétní závěry, důvody a absentují také odborná vypořádání k posudku zpracovaného na popud žalobce.

4. Žalobce dále namítal, že revizní posudek je zpracován akademicky na základě přepisů informací obsažených v posudku doc. MUDr. Vorla, čili bez lékařského vyšetření a bez možnosti nahlédnout do zdravotní dokumentace žalobce. Z uvedených důvodů žalobce zastával názor, že revizní posudek je stížen deficitem přesvědčivosti. Žalobce namítal, že dokazování nebylo řádné, a to jak ve vztahu ke vzniku úrazu, tak i ve vztahu k respektování účinků pravomocného správního rozhodnutí o tom, že za tento úraz nese 100 % odpovědnost bezpečnostní sbor.
5. Žalobce závěrem namítal, že došlo k přehlédnutí protichůdných svědeckých výpovědí týkajících se průběhu cvičení, u něhož došlo ke zranění žalobce. Žalobce požadoval prokázání či vyvrácení tvrzení, že odvádění osob na zem za hlavu je nacvičováno 5 let, dále k prokázání jeho pohybové způsobilosti a případnému vlivu nehody z roku 2007 na pohybovou způsobilost.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stav věci byl zjištěn v rozsahu, který byl nezbytný pro vydání rozhodnutí. Úvahy, které žalovaného vedly při hodnocení důkazů a při výkladu právních předpisů, byly formulovány v odůvodnění rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný sdělil, že se shodují s odvolacími námitkami, a proto odkazuje na napadené rozhodnutí, v němž se s nimi náležitě vypořádal.

III. Obsah správních spisů

7. Ze správního spisu vyplynuly pro soud následující rozhodné skutečnosti. Dne 14. 3. 2016 obdržel správní orgán I. stupně výzvu k plnění náhrad podle § 103 a § 105 zákona o služebním poměru, kterou se žalobce domáhal vyplacení náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě a jednorázového odškodnění. Současně žalobce navrhoval vyhotovení nezávislého znaleckého posudku, který by prokazoval, že ztráta způsobilosti k výkonu služby nastala v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013.
8. Ve správním spise je založen lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa ze dne 22. 9. 2015, v němž bylo konstatováno dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Dne 23. 9. 2015 v reakci na lékařský posudek požadoval správní orgán I. stupně sdělení, zda pozbytí zdravotní způsobilosti souvisí s výkonem služby. Načež bylo sděleno, že zdravotní potíže, pro které došlo k dlouhodobému pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby, nejsou v přímé a příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013.
9. Dne 9. 10. 2015 bylo vydáno sdělení č. j. KRPC-135114-5/ČJ-2015-0200OP, jímž bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru. Žalobce se dne 20. 10. 2015 seznámil se spisovým materiálem, který se vztahoval k rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 22. 9. 2015. Dne 21. 10. 2015 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPC-135114-12/ČJ-2015-0200OP, kterým byl podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru skončen služební poměr ke dni doručení tohoto rozhodnutí. Dnem doručení, a tím i dnem ukončení služebního poměru, se stal den 2. 11. 2015. Dále bylo založeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 4. 2014, č. j. KRPC 76305-16/ČJ-2013-0200VO, jímž byla žalobci přiznána podle § 101 písm. a) a § 102 odst. 1 zákona o služebním poměru náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě od 5. 6. 2013.
10. Do spisu bylo založeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 7. 2016, č. j. KRPC-49655-12/ČJ-2016-0200VO (prvostupňové rozhodnutí o výzvě k plnění), jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru a dále nebylo přiznáno jednorázové odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 5. 8. 2016 odvolání.

11. Z úředního záznamu ze dne 6. 6. 2013, který učinil nstržm. [REDAKCE], vyplynulo, že dne 5. 6. 2013 byly prováděny služební přípravy v tělocvičně a všichni přítomní prováděli na pokyn a pod dohledem instruktora služební přípravy nácvik použití donucovacích prostředků. Při provádění tzv. odváděcího klíče byl žalobce figurantem a došlo k jeho zranění. Součástí spisové dokumentace jsou lékařské a ambulantní zprávy žalobce z jednotlivých vyšetření, žádost o náhradu škody na zdraví za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě ze dne 10. 3. 2014. Dále bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPC 76305-16/ČJ-2013-0200VO, ze dne 8. 4. 2014, v němž správní orgán I. stupně konstatoval, že Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje odpovídá v rozsahu 100 % za služební úraz, který utrpěl žalobce dne 5. 6. 2013, a proto přiznává žalobci podle § 101 písm. a) a § 102 odst. 1 zákona o služebním poměru náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti od 5. 6. 2013 dosud (8. 4. 2014).
12. Dne 8. 4. 2015 žádal žalobce o náhradu škody na zdraví za bolest a ztížení společenského uplatnění, náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením a náhradu věcné škody. Následovalo rozhodnutí č. j. KRPC-76305-48/ČJ-2013-0200VO, ze dne 15. 6. 2015, v němž byla vyčíslena a přiznána náhrada za bolest, náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením a náhrada věcné škody. Proti prvostupňovému rozhodnutí o výzvě k plnění podal žalobce dne 24. 6. 2015 odvolání.
13. Dne 30. 11. 2015 bylo vydáno rozhodnutí č. ŘKR-5886/2015, jímž bylo změněno předchozí rozhodnutí a to tak, že došlo k vyčíslení konkrétní částky, která bude žalobci vyplacena. Dne 26. 4. 2016 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPC-76305-59/ČJ-2013-0200VO (prvostupňové rozhodnutí o žádosti), jímž nebyla přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu další neschopnosti ke službě od 5. 8. 2015. V tomto rozhodnutí bylo konstatováno, že žalobce byl v pracovní neschopnosti pro služební úraz od 5. 6. 2013 a ta trvala do dne 8. 4. 2015. Poté žalobce nastoupil do služby v původním zařazení, avšak byly mu doporučeny úlevy vždy na 3 měsíce, a to ode dne 8. 4. 2015 a následně znovu ode dne 9. 7. 2015. Vzhledem k tomu, že dne 5. 8. 2015 ošetřující lékařka vystavila novou pracovní neschopnost, ale již ne na úrazovou diagnózu, nýbrž na obtíže, jejichž počátek se datuje už do roku 1998 a 2007, má správní orgán I. stupně za to, že pracovní neschopnost ode dne 5. 8. 2015 nebyla v přímé souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí o žádosti podal žalobce dne 13. 5. 2016 blanketní odvolání, které bylo doplněno o odůvodnění dne 6. 6. 2016. Žalobce dne 10. 8. 2016 sdělil, že neudělí svůj souhlas k výpisu z jeho zdravotní dokumentace, neboť k obsahu zdravotní dokumentace bude přihlédnuto ve znaleckém posudku, který si nechal vypracovat a který po obdržení předloží správním orgánům jako důkaz.
15. Žalovaný vydal dne 15. 9. 2016 usnesení č. j. KRPC-76305-73/ČJ-2013-0200KR-KAL o spojení řízení vedeného ve věci pod č. j. KRPC-76305/ČJ-2013-0200KR-KAL týkající se odvolání žalobce proti rozhodnutí, jímž nebyla žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu další neschopnosti ke službě a řízení vedeného pod č. j. KRPC-49655/ČJ-2016-0200VO týkající se odvolání žalobce proti rozhodnutí, jímž nebyla žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě, a dále nebylo tímto rozhodnutím přiznáno jednorázové odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru.
16. Součástí správního spisu je znalecký posudek doc. MUDr. Františka Vorla, CSc. znalce v oboru zdravotnictví odvětví soudní lékařství ze dne 23. 11. 2016. Žalovaný vydal dne 16. 1. 2017 usnesení o přerušení č. j. KRPC-76305-78/ČJ-2013-0200KR-KAL, jímž se přerušilo společné odvolací řízení vedené pod č. j. KRPC-76305/ČJ-2013-0200KR-KAL. Žalobce podal odvolání do usnesení o přerušení řízení. Dne 24. 3. 2017 byl proveden výslech žalobce, protokol je součástí spisové dokumentace, téhož dne proběhl výslech svědka vrchního komisaře kpt. [REDAKCE], protokol o výslechu je také založen do správního spisu. Dne 5. 4. 2017 byl

proveden výslech svědka vrchního asistenta pprap. [REDAKCE], protokol o výsledku založen do spisu. Dne 21. 4. 2017 byl žalobce požádán o udělení souhlasu s vyžádáním zdravotnické dokumentace, žalobce však dne 5. 5. 2017 udělil nesouhlas. Dne 11. 5. 2017 došlo k ustanovení Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví pro vypracování revizního znaleckého posudku. Revizní znalecký posudek zpracovaný dne 26. 7. 2017 znaleckým kolektivem byl založen do správního spisu (dále jen „revizní posudek“). Žalobce se dne 24. 8. 2017 seznámil s podkladovými materiály před vydáním rozhodnutí a v reakci na to vydal své vyjádření.

17. Do správního spisu je založen záznam o jednání a doporučení senátu poradní komise žalovaného č. j. KRPC-76305-115/ČJ-2013-0200KR-KAL ze dne 16. 10. 2017 k projednání dvou odvolání žalobce. Ve stanovisku tajemníka ze dne 2. 11. 2017, č. j. KRPC-76305-118/ČJ-2013-0200KR-KAL bylo uvedeno, že požadované náhrady nepřiznává.
18. Žalovaný vydal dne 10. 11. 2017 napadené rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž nebyla přiznána podle § 102 odst. 2 zákona o služebním poměru náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu další neschopnosti ke službě od 5. 8. 2015, a proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž nebyla přiznána náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru a jednorázové odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru. Žalovaný dále změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí o žádosti, který zněl: „(...) nepřiznávám podle ustanovení § 102 odst. 2 zákona o služebním poměru náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu další neschopnosti ke službě od 5. srpna 2015, která měla být v souvislosti se služebním úrazem – poranění krční páteře, který nadstrážmistr [REDAKCE], data sbora utrpěl při výkonu služby dne 5. června 2013, konkrétně při služební tělesné přípravě při náviku donucovacích prostředků, kdy rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku č. j. KRPC – 76305-16/ČJ – 2013 – 0200VO ze dne 8. dubna 2014 podle ustanovení § 100 zákona o služebním poměru byla přiznána odpovědnost bezpečnostního sboru v rozsahu 100 % a na základě toho přiznána podle ustanovení § 101 písm. a) zákona o služebním poměru a ustanovení § 102 odst. 1 zákona o služebním poměru náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě, neboť vystavení pracovní neschopnosti ke službě od 5. srpna 2015 nebylo v přičinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. června 2013.“, tak že zněl: „(...) Žádost o náhradu škody na zdraví ze dne 15. ledna 2016 (dále jen „žádost“), ve které žádá o přiznání náhrady za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě, rozhoduji tak, že nepřiznávám náhradu za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě podle ustanovení § 102 odst. 2 zákona ve vztahu k další neschopnosti ke službě trvající od 5. srpna 2015 do 30. listopadu 2015, neboť neschopnost ke službě nebyla v přičinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. června 2013, který utrpěl během služební tělesné přípravy při náviku použití donucovacích prostředků, a za který byla rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku č. j. KRPC – 76305-16/ČJ – 2013 – 0200VO ze dne 8. dubna 2014 podle ustanovení § 100 zákona přiznána odpovědnost bezpečnostního sboru v rozsahu 100 %, tedy pro přiznání náhrady není splněna podmínka, že další neschopnost ke službě byla z důvodu téhož služebního úrazu.“ (dále jen „výrok I.“). Dále žalovaný změnil i výrok II. prvostupňového rozhodnutí o výzvě k plnění, který původně zněl takto: „(...) nepřiznávám 1. náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle ustanovení § 103 odst. 1 zákona, 2. jednorázové odškodnění podle ustanovení § 105 zákona, neboť účastník byl propuštěn ze služebního poměru podle ust. 42 odst. 1 písm. h) zákona na základě pravomocného rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje číslo ŘKR – 3493/2015 ze dne 21. 10. 2015, a to z důvodu, že podle lékařského posudku Zdravotnického zařízení MV – Oblastní zdravotnické zařízení České Budějovice o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa evid. Č. 450/2015 ze dne 22. 9. 2015 vydaného Oblastním zdravotnickým zařízením České Budějovice dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu službu, kdy pozbytí dlouhodobé zdravotní způsobilosti pro výkon služby nebylo v přímé a přičinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013, tedy není splněna zákonná podmínka pro přiznání náhrad uvedených v bodě 1. a 2., konkrétně, že služební poměr

skončil podle ust. 42 odst. 1 písm. b) v důsledku služebního úrazu. “Žalovaný výrok II. formuloval takto: „(...) nepřiznávám 1. náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle ustanovení § 103 odst. 1 zákona, 2. jednorázové odškodnění podle ustanovení § 105 zákona, neboť služební poměr skončil podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) zákona z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, která nebyla v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. června 2013, který utrpěl během služební tělesné přípravy při nácviku použití donucovacích prostředků, a za který byla rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje pro ekonomiku č. j. KRPC – 76305 – 16/ČJ – 2013 – 0200VO ze dne 8. dubna 2014 podle ustanovení § 100 zákona přiznána odpovědnost bezpečnostního sboru v rozsahu 100 %, tedy přiznání náhrad nebyla splněna zákonná podmínka, že služební poměr skončil podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) zákona z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby v důsledku služebního úrazu.“ (dále jen „výrok II.“).

IV. Právní názor soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
20. Žaloba není důvodná.
21. Zcela nepochybné je, že žalobce utrpěl dne 5. 6. 2013 služební úraz při služební tělesné přípravě, konkrétně při nácviku donucovacích prostředků. Tato skutečnost není správními orgány zpochybňována, nicméně je nezbytné postavit na jisto, zda dlouhodobá zdravotní nezpůsobilost k výkonu služebního poměru byla primárně zapříčiněna právě služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013, za který byla přiznána správním orgánem I. stupně odpovědnost Krajskému ředitelství policie Jihočeského kraje v rozsahu 100 %. Žalovaný dne 21. 10. 2015 pravomocně rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru.
22. Krajský soud se shoduje s tvrzením žalobce, že lékařský posudek nemá povahu správního rozhodnutí podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť nezakládá, nemění ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti dotčených osob, nýbrž posuzuje zdravotní stav a konstatuje skutková zjištění a související úvahy lékařského charakteru. Správní orgán I. stupně uvedl, že služební úraz nebyl v přímé a příčinné souvislosti s další pracovní neschopností zahájenou ode dne 5. 8. 2015, což opřel o vyjádření ošetřující lékařky a služebního lékaře. Krajský soud po prostudování veškeré spisové materie nezaznamenal žádné pochybnosti nad závěry správních orgánů týkající se další pracovní neschopnosti žalobce. Správní orgány setrvale zastávají názor, že další pracovní neschopnost není v příčinné souvislosti se služebním úrazem. V posudku lékařské komise ze dne 22. 9. 2015 bylo výslovně konstatováno, že nynější zdravotní obtíže nejsou v přímé a příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013, ke stejnému závěru dospěl také [REDAKCE] v lékařské zprávě ze dne 22. 1. 2016 nebo [REDAKCE] ve zprávě pro zaměstnavatele ze dne 11. 1. 2016.
23. V předmětné věci musí být postaveno najisto, zda existuje kauzální nexus čili příčinná souvislost mezi úrazovým dějem a současným zdravotním stavem žalobce, pro který je zdravotně nezpůsobilý k výkonu služby. Případná existence příčinné souvislosti musí být postavena najisto, rozhodně není dostačující pouhé připuštění varianty, že ke zhoršení zdravotního stavu mohlo dojít v důsledku úrazu. Pro posouzení věci jsou nezbytné odborné znalosti v oblasti zdravotnictví, proto jsou součástí správního spisu znalecké posudky, neboť správní orgány nedisponují odbornými znalostmi v oblasti medicínského posuzování a ani mezi jejich kompetence nepatří posuzování zdravotního stavu osob. Podle § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se zadává zpracování znaleckého posudku v těchto případech. „Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba

odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se označuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalece také vyslechnout.“

24. V další žalobní námitce bylo výslovně sděleno: „(...) žalovaný tímto posudkem neprovedl důkaz (myšleno posudek MUDr. Vorla), vycházel z úvah, že tento posudek je řádným posudkem, obsahujícím všechny zákonné náležitosti, obledně kterého se má při provádění vycházet ze stejných zásad jako při znaleckém posudku ustanoveného znalce.“ K tomu krajský soud uvádí, že citovaná námitka je rozporuplná, neboť na straně 7 napadeného rozhodnutí je výslovně konstatováno, že posudek MUDr. Vorla disponuje všemi zákonem požadovanými náležitostmi znaleckého posudku, a proto se při jeho provádění postupovalo stejně jako při provádění znaleckého posudku znalce ustanoveného správním orgánem podle § 56 správního řádu. „(...) Důkaz předložený ve formě znaleckého posudku tedy senát hodnotil jako každý jiný důkaz. Senát v souladu s judikaturou však nebyl oprávněn přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce.“ Z uvedené citace je tedy nade vše pochybnost zřejmé, že žalovaný hodnotil znalecký posudek předložený žalobcem jako důkaz, jednotlivá tvrzení žalobce v žalobě jsou protichůdná, rozporuplná a nekorespondující se zjištěným skutkovým stavem. Žalobní námitku, že žalovaný neprovedl posudkem MUDr. Vorla důkaz, shledává krajský soud zcela neodůvodněnou a lichou.
25. V souvislosti s problematikou znaleckých posudků předložených účastníky řízení krajský soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 36: „Nejvyšší správní soud nejprve pro pořádek uvádí, pokud jde o použitou terminologii, že striktně vzato lze ve správním řízení za znalecký posudek označit pouze takový posudek, který podal znalec ustanovený správním orgánem podle § 56 správního řádu. Uvedený pojem ovšem správní praxe běžně užívá i pro posudky vyhotovené soudním znalcem a předložené účastníkem řízení (příčemž např. v řízení před soudem se takové označení opírá o výslovnou úpravu v § 127a občanského soudního řádu). V nyní posuzovaném případě je toto širší užití pojmu zcela přijatelné, neboť autoři obou posudků jsou soudními znalci příslušného oboru i specializace a jejich posudky obsahem i formou splňují náležitosti stanovené v § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, tudíž je namístě s těmito posudky jako se znaleckými nakládat.“
26. Při posuzování znaleckého posudku musí krajský soud zohlednit nejen právní korektnost, ale i věcnou správnost. Znalecké posudky nemají větší důkazní sílu než jiné důkazy, a proto je zapotřebí je hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz a nepřebírat bez dalšího závěry obsažené ve znaleckém posudku. Vlastnosti, které je zapotřebí u znaleckých posudků hodnotit, jsou pravdivost, přesvědčivost, přezkoumatelnost, vstupní podklady, uvedení a výběr použitelných metod, důsledkový vztah, přílohy posudku, komplexnost, bezrozpornost a úplnost. Velice úzce spolu souvisí pravdivost a přesvědčivost, neboť soud je do jisté míry přesvědčován o pravdivosti výroků ve znaleckém posudku uvedených. Co se týče přezkoumatelnosti, jedná se o vlastnost, o níž se odvíjí další vlastnosti, neboť bude-li znalecký posudek nepřezkoumatelný, nebude možné, aby byly hodnoceny i některé další vlastnosti, jako jsou například vstupní podklady. Veškeré vstupní podklady, které znalec využil, musí poznamenat a uvést případně ty podklady, které se rozhodl nepoužít. Stejně tak je tomu u uvádění použitých metod, znalec v posudku musí uvést, kterou z možných metod aplikoval a proč nepoužil ostatní metody. Důsledkový vztah lze vysvětlit jako postup vyvozování závěrů z argumentů, kdy důsledek musí být pravdivý, pokud jsou pravdivé všechny premisy. Uvedení veškerých příloh posudku je zcela logické, neboť příjemce musí být srozuměn o tom, z jakých podkladů znalec vycházel a ty musí být také k dispozici. Komplexností znaleckého posudku je myšleno, že znalec musí při zpracování posudku přihlídnout ke všem relevantním skutečnostem, které mohou mít vliv na vytvoření závěru. Zároveň však znalec nesmí přihlížet k takovým okolnostem, které k danému datu nebyly k dispozici. Bezrozporností se rozumí vnitřní konzistence, čili podklady a všechny okolnosti, na nichž posudek stojí, se vzájemně nevylučují. Úplností posudku lze označit stav, kdy

posudek v podstatě má všechny vlastnosti shora zmiňované, tedy jsou v něm uvedeny všechny užité podklady, které jsou zároveň dostupné, formuloval předpoklady, z nichž vycházel, a přesný postup, který na zpracování využil.

27. V předmětné věci byl nejprve posouzen zdravotní stav žalobce a současně zda jeho pracovní neschopnost byla v příčinné souvislosti se služebním úrazem v posudku lékařské komise dne 22. 9. 2015 s negativním závěrem. Dále byl na žádost žalobce zpracován posudek MUDr. Vorlem, který v posudku zodpovídal na otázku, zda zranění žalobce, které utrpěl dne 5. 6. 2013 je v příčinné souvislosti s tím, že dle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa ze dne 22. 9. 2015 pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby. K této otázce se ve své podstatě vyjádřil tak, že navzdory předcházejícím zraněním, zejména podvrtnutí krční páteře v roce 2007, které mohlo snížit odolnost krční páteře vůči zevnímu násilí, a tím mohlo snáze dojít k předmětnému zranění v roce 2013, se nic nemění na existenci příčinné souvislosti mezi zraněním v roce 2013 a následnou dlouhodobou zdravotní nezpůsobilostí. Dále MUDr. Vorel uvedl, že i bez úrazu v roce 2007 mohlo dojít k úrazu v roce 2013 a následné dlouhodobé zdravotní nezpůsobilosti.
28. Žalovaný proto postupoval zcela správně, když u znaleckého posudku MUDr. Vorla posuzoval splnění veškerých náležitostí a vlastností kladených na znalecké posudky. Znalecký posudek musí splňovat náležitosti, které jsou na něj kladeny vyhláškou č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, pouze tehdy jej lze považovat za úplný. Znalecký posudek musí obsahovat vymezení zadání znaleckého úkolu, tím je myšlen výčet otázek, přehled podkladů, z nichž znalec vycházel při zpracování, popis zkoumaného jevu, souhrn skutečností, k nimž při úkonu přihlížel (nález), a odpovědi na zadané otázky (posudek). Znalec poskytne výčet jednotlivých lékařských zpráv a dalších záznamů a následně je vyhodnotí a učiní svůj závěr.
29. Žalovaný vyhodnotil, že znalecký posudek MUDr. Vorla sice splňuje veškeré náležitosti, ale MUDr. Vorel jako znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství nebyl příslušný zpracovat znalecký posudek pro dané odvětví. Žalovaný proto nechal zpracovat revizní posudek, jehož cílem bylo potvrzení, vyvrácení, doplnění či upřesnění závěrů uvedených v posudku MUDr. Vorla. Takový postup považuje krajský soud za správný.
30. Žalovaný zadal zpracování posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, který určil tříčlenný znalecký kolektiv ke zpracování. Znalecký posudek zpracovaný Institutem zodpovídal na následující otázky: „1) Vysvětlete a popište mechanismus vzniku zranění, které bývalý příslušník utrpěl při dopravní nehodě dne 30. října 2007, uveďte, jaká je obvyklá doba léčení u tohoto druhu zranění, a zda toto zranění zanechalo trvalé následky, které se mohly podílet na vzniku zranění, ke kterému došlo dne 5. června 2013. 2) Vysvětlete a popište mechanismus vzniku zranění, které bývalý příslušník utrpěl dne 5. června 2013 při služební tělesné přípravě a uveďte, jaká je obvyklá doba léčení u tohoto druhu zranění a zda toto zranění zanechalo trvalé následky. 3) Zhodnoťte celkový zdravotní stav bývalého příslušníka zjištěný z dostupné zdravotní dokumentace ke dni 2. listopadu 2015, kdy byl bývalý příslušník propuštěn ze služebního poměru. 4) Uveďte, zda příp. objektivně zjištěné zdravotní obtíže jsou v přímé příčinné souvislosti se služebním úrazem, který bývalý příslušník utrpěl dne 5. června 2013. 5) Pokud bude shledána přímá příčinná souvislost, zda byl služební úraz hlavní příčinnou zjištěných obtíží a zda jde o příčinu důležitou, podstatnou a značnou. 6) Uveďte další důležité skutečnosti pro posouzení dané věci, které popř. vyplynou ze znaleckého zkoumání.“ Pro věc je podstatná zejména odpověď na otázku 4), na kterou znalecký kolektiv odpověděl: „*Diagnostikované onemocnění celé páteře není v přímé příčinné souvislosti se služebním úrazem, který bývalý příslušník utrpěl.*“
31. Znalecký kolektiv vycházel z listinných podkladů založených ve spisovém materiálu, posudku MUDr. Vorla a některých zdravotnických záznamů. Znalecký kolektiv dospěl k závěru, že neshledal žádné okolnosti, pro které by bylo možné dávat do příčinné souvislosti služební úraz žalobce a ukončení služebního poměru pro zdravotní nezpůsobilost. Krajský soud hodnotí revizní znalecký posudek zpracovaný znaleckým kolektivem za přesvědčivý a jednoznačně

a srozumitelně zodpovídající veškeré otázky položené žalovaným. Znalecký kolektiv sdělil k posudku MUDr. Vorla, že byl zpracován soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, kterému tudíž nepříslušelo se vyjadřovat ke správnosti a nesprávnosti postupu lékařů v klinických oborech a ani se vyjadřovat k posudkům lékařů pracovně-lékařské služby.

32. Žalobce namítal, že odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 18/2014-57 byl zavádějící. Krajský soud shledává takové tvrzení jako neodůvodněné a mylné. O názor Krajského soudu v Praze opřel žalovaný v napadeném rozhodnutí své tvrzení, že MUDr. Vorel nebyl dostatečně kompetentní k vypracování znaleckého posudku v předmětné věci. Pro projednávanou věc bylo z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 18/2014-57 významné pouze toto: „*Tento znalec vykonává znaleckou činnost v základním oboru zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoc z povolání a posudkové lékařství. Jde tedy o znalecký obor a specializaci vhodnou pro posouzení otázky, zda onemocnění žalobce je důsledkem služebního úrazu z roku 2004.*“ Takové obecné tvrzení je přímo aplikovatelné na projednávanou věc a není podstatné, zda konkrétní procesní situace byla totožná se situací v nyní projednávané věci či nikoli. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že znalecký posudek musí zpracovat znalec v oboru zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoc z povolání a posudkové lékařství. Krajský soud zjistil, že MUDr. Vorel je znalcem v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a odvětví nemateriální újma na zdraví, z toho dovozuje, že zpracování předmětného posudku nespadlo do jeho specializace. Krajský soud tím nezpochybňuje kvality tohoto lékaře, nicméně pro projednávanou věc neměl znaleckou odbornost. Skutečnost, že MUDr. Vorel patrně zpracovává znalecké posudky na nemateriální újmu na zdraví, je naprosto odlišnou disciplínou nekorespondující s posouzením, zda pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby bylo důsledkem služebního úrazu. Krajský soud ani žalovaný se nedomnívají, že by existovala lékařská disciplína či odvětví v rámci oboru zdravotnictví při znalectví, která by posuzovala pouze příčinnou souvislost mezi služebním úrazem a následky takového zranění, jak je žalobcem podsouváno. Nicméně k posouzení příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a pozbytím zdravotní způsobilosti pro výkon služby je jistě nejvhodnější znalec, jehož specializací jsou pracovní úrazy a nemoci z povolání. Na tomto místě krajský soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 181/2008, v němž se uvádí, že znalecký posudek zpracovaný osobou, která nebyla zapsána do seznamu znalců pro daný obor, jehož se posudek týká, nemůže být podkladem rozhodnutí. MUDr. Vorel je zapsán v seznamu znalců pro obor zdravotnictví, avšak v odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání již zapsán není, proto lze dospět k jednoznačnému závěru, že znalecký posudek zpracovaný skutečnými odborníky v daném odvětví bude mít pro správní orgány a potažmo i soud větší vypovídající hodnotu.
33. K námitce žalobce, že měl žalovaný nejprve vyslechnout MUDr. Vorla a teprve poté případně zadat revizní posudek, krajský soud uvádí, že se shoduje s žalovaným a jeho vyjádřením k neprovedení výslechu znalce MUDr. Vorla. Žalovaný konstatoval, že navzdory tomu, že nebyl oprávněn přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů, tak si může učinit úsudek o tom, zda byl znalecký posudek vypracován znalcem z příslušného oboru a jeho odvětví. Vzhledem k tomu, že žalovaný správně vyhodnotil, že MUDr. Vorel nebyl znalcem kompetentním k vypracování znaleckého posudku v projednávané věci, nepřistoupil ani k výslechu znalce, nýbrž zadal zpracování revizního znaleckého posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Nadto krajský soud podotýká, že povinnost znalce vyslechnout, neplyne správním orgánům ani z § 56 správního řádu, v němž je výslovně dáno, že správní orgán může znalce také vyslechnout, nikoli musí.
34. Krajský soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, z postupu správních orgánů nelze seznat tvrzenou tendenčnost či libovůli, neboť žalovaný zadal zpracování znaleckého posudku znaleckému kolektivu v příslušném oboru, aby byla případná existence příčinné souvislosti postavena najisto. Nelze proto shledat, že proti sobě stály dva rozporné znalecké posudky, neboť znalecký posudek zpracovaný Institutem se již vypořádával se závěry

MUDr. Vorla a také konstatoval, že MUDr. Vorel neměl znaleckou odbornost pro posuzování správnosti či nesprávnosti postupu lékařů v klinických oborech a ani se vyjadřovat k posudkům lékařů pracovní-lekářské služby. V dané situaci se tak nesetkáváme se dvěma rovnocennými znaleckými posudky, které by měly rovnocennou znaleckou hodnotu a bylo by zapotřebí jejich rozpor v závěrech vyřešit výsledkem nebo dalším znaleckým posudkem, neboť revizní znalecký posudek již byl zadán ke zpracování žalovaným v reakci na zjištění, že posudek MUDr. Vorla byl zpracován znalcem odborně nezpůsobilým v daném odvětví, navíc byl předložen žalobcem v reakci na, pro žalobce, nepříznivý posudek, vypracovaný lékařskou komisí.

35. Krajský soud je přesvědčen, že stav věci byl zjištěn úplně a nevystávají o něm žádné důvodné pochybnosti. V posudku Institutu bylo jednoznačně formulováno, že onemocnění celé páteře, které bylo žalobci diagnostikováno, nebylo v přímé a příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 5. 6. 2013.
36. Při hodnocení znaleckého posudku jako důkazu musí dojít k posouzení, zda jsou v posudku uvedené závěry náležitě odůvodněny, musí být přihlédnuto ke všem skutečnostem, které byly pro věc rozhodné, dále je nezbytné, aby nedošlo k nedůvodným rozporům s ostatními důkazy, zároveň je kladen důraz na to, aby odůvodnění znaleckého posudku odpovídalo pravidlům logického myšlení. V souvislosti s tím krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 8 As 92/2016-35, který poukazuje na způsob hodnocení znaleckých posudků před soudy: „Znalecký posudek soud v rámci přezkumu správního rozhodnutí hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad vyplývajících z § 77 odst. 2 s. ř. s. Jenom ten znalecký posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, však může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, zejména jedná-li se o důkaz v řízení stěžejní (viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003 čj. 4 Ads 13/2003 - 54, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 Ads 12/2013-22 a mnohé jiné). Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem se soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti a zejména posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, resp. zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, čj. 3 Ads 20/2008-141).“
37. Soud má znalecký posudek Institutu za přesvědčivý. Institut vycházel ze všech informací o zdravotním stavu žalobce, které měl k dispozici, vzájemně je posuzoval, dovozoval jednotlivé souvislosti a poukazoval na nesprávnosti ve sdělení ošetřující praktické lékařky [REDAKCE] a ve sdělení lékaře pracovní-lekářské služby [REDAKCE], kterého označil za nekompetentního k posouzení příčiny trvání pracovní neschopnosti. Závěry zpracované do znaleckého posudku Institutu nebyly žádným relevantním způsobem zpochybněny, ve znaleckém posudku je uveden výčet podkladů, z nichž znalecký kolektiv vycházel. Pokud žalobce disponoval lékařskými zprávami či jinými materiály, které by prokazovaly opačné závěry, měl je předložit. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, nemá krajský soud pochybnosti o správnosti odborných závěrů zpracovaných ve znaleckém posudku kolektivu a neshledal žádný důvod pro výsledek znalců či zadání zpracování dalšího revizního posudku. Závěry Institutu víceméně korespondují se závěry v lékařských zprávách a sděleních lékařů, které jsou součástí správního spisu.
38. Krajský soud nemůže přisvědčit ani tvrzení žalobce, že posudek Institutu je absolutně nepřezkoumatelný, neboť údajně neplní úlohu revizního posudku. Skutečnost, že institut neprovedl osobní vyšetření žalobce, a přesto zpracoval znalecký posudek, neshledal krajský soud jako přitěžující. Institut vycházel z lékařských zpráv a sdělení z doby vzniku služebního úrazu a z doby následné rekonvalescence až po okamžik mimořádné preventivní prohlídky, z níž bylo zjištěno dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Krajský soud nesdílí ani názor žalobce o tom, že znalecký posudek Institutu je pouze akademický. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce adekvátním způsobem nepochybně znalecký posudek Institutu, znalecký

posudek Institutu není v rozporu s podklady založenými ve správním spisu a nic nenasvědčuje nesprávnosti odborných závěrů uvedených v posudku, jediný rozpor s podklady způsobuje posudek MUDr. Vorla, který byl však zpracován neodborníkem v daném znaleckém odvětví.

39. Co se týče namítaného nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně vzniku úrazu, krajský soud podotýká, že pro posouzení věci nebylo nutné zjištění konkrétních okolností vzniku úrazu. Pro věc je nepostradatelná skutečnost, že se jednalo o služební úraz, tedy úraz vzniklý při výkonu služby, za nějž převzal odpovědnost bezpečnostní sbor, což bylo jednoznačně prokázáno, a následky, které služební úraz způsobil. Veškeré podstatné okolnosti byly náležitě zjištěny, krajský soud nemá pochyb o úplnosti skutkového stavu. K žalobcem navrhovanému doplnění dokazování krajský soud uvádí, že opatření dokumentace tělesných příprav od roku 2003 a vyžádání a doplnění lékařského posudku zpracovaného v souvislosti s nástupem žalobce do služby je nadbytečné, neboť by takové doplnění do věci nepřineslo žádné nové relevantní skutečnosti, které by měly vliv na meritum projednávané věci.

V. Závěr, náklady řízení

40. V dané věci soud uzavřel, že žaloba důvodná nebyla a nebyly zjištěny žádné vady řízení, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námitek, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Nad rámec uvedeného soud poznamenává s ohledem na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na argumentaci v něm uvedenou, že byt' neodpovídá formulace výroku napadeného rozhodnutí přesně alternativám uvedeným v § 190 odst. 8 zákona č. 363/2003 Sb., neboť pokud bylo odvolání zamítnuto, mělo být proto rozhodnutí potvrzeno, ve skutečnosti však došlo k jeho změně, ta ale pokud byla pouze formulačně upřesňující, nezakládá takové pochybení pro vadu, kterou by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit, ostatně žalobce ani tuto námitku v žalobě nevznnesl.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které původně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V dané věci se jednalo o úspěšného žalovaného, který však náhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 24. září 2018

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu